Gladiatorul

Omul zăcea în praful arenei obosit şi plin de sânge. Rănile îl dureau iar aerul pe care se căznea cu atâta greutate să-l tragă în piept era de o fierbinţeală agonizată, abia îşi mai simţea membrele şi sabia scurtă pe care încă o mai ţinea în mână. Soarele îl orbea aşa că gladiatorul încercă să-şi mute privirea de la el, o siluetă întunecată apăru în imediata sa apropiere. Era adversarul şi prietenul său, Epaphor, care avea să-l omoare dacă nu îşi revenea în următoarele secunde – regulile erau clare în această privinţă.

Omul căzut la pământ încercă să se ridice fără prea mult succes. Rana pe care o avea la piciorul de sprijin era prea profundă iar gladiatorul rănit se prăbuşi din nou cu un geamăt adânc. Se folosi de noul impuls pentru a se rostogoli cât mai departe de cel care se apropia dar îşi scăpă arma în chiotele infernale ale mulţimii de oameni din arenă. Acum Marcus era sigur că şansele sale de a supravieţui erau mult mai mici decât înainte, aproape nule; încercă cu disperare să se ridice din nou în picioare şi de data aceasta reuşi cu mare greutate. Din partea mulţimii care îi înconjura pe cei doi luptători se auzi un nou val de strigăte de tot felul:

- Omoară-l, Epaphor! Acum ai prilejul!

- Mai ai o şansă Marcus!

- Ia-ţi arma, gladiator nenorocit! Ia-ţi arma şi omoară-l pe porcul ăla!

Capul îi vâjâia, iar Marcus înţelegea cu greutate sunetele care treceau peste zidul de piatră şi străbăteau porţiunea de praf şi pietre din arenă pentru a ajunge până la el. În afară de umbra întunecată care contrasta atât de mult cu soarele strălucitor al peninsulei italice şi zgomotele de fundal a mulţimii care-i înconjura gladiatorul nu era capabil să vadă decât propria armă căzută în apropiere. Umbra prietenului său era interpusă între el şi armă, trebuia să ajungă la ea pentru a se putea apăra. Şi mai ales pentru a-şi câştiga libertatea chiar dacă asta însemna moartea unuia dintre puţinii oameni pe care îi stima şi la care ţinea cu adevărat.

Pentru început încercă să-l ocolească pe Epaphor dar acesta se interpuse în continuare între el şi arma căzută, o strălucire palidă veni dinspre umbra cea întunecată: era scutul adversarului care, împreună cu cârligul pe care îl ţinea în mâna dreaptă, erau armele care îl făceau atât de periculos. Marcus încercă să-l fenteze pentru a-l face să se îndepărteze dar nu reuşi, Epaphor se ţinea bine pe poziţia lui. Lui Marcus nu-i mai rămase decât să rişte şi să încerce să treacă oricum de gladiatorul din faţa lui, se lăsă pe piciorul sănătos şi se prefăcu că vrea să sară în partea stâng dar în ultima fracţiune de secundă o luă în dreapta. Negrul căzu în cursă iar Marcus încercă să-l ocolească îndreptându-se şchiopătând pe o linie curbă spre sabia care strălucea în praf. Nu se dovedi suficient de rapid pentru că Epaphor îl ajunse din urmă şi îl lovi puternic cu scutul în spate iar Marcus se prăbuşi din nou alunecând câţiva metri prin praful fierbinte spre arma sa care încă rămânea prea departe. Epaphor lovi cu piciorul această armă făcând să se îndepărteze şi mai mult apoi reveni cu un salt lângă adversarul său apoi îl imobiliză punându-i piciorul pe piept.

În arenă urletele mulţimii ajunseră la cote noi, atenţia tuturor se mută de la cei doi gladiatori la împăratul din arena oficială care urma să hotărască soarta celui căzut. Degetul întors spre sol provocă un nou urlet ca de fiară înnebunită de sânge printre spectatori şi aduse pe faţa negrului o expresie de cruntă dezamăgire.

- Îmi pare rău, prietene, şopti.

- De ce? Trebuie să fii liber sau să mori, acestea sunt regulile acestui joc crud.

Privirea înceţoşată a lui Marcus nu-i permisese să vadă gestul împăratului, deşi ultimul urlet îi dăduse oarecare idee despre ceea ce se întâmpla încă nu înţelegea pe deplin gravitatea situaţiei în care ajunsese. Încercă să se întindă după o armă care nu mai era acolo dar fără succes.

Ultimul lucru pe care îl mai percepu a fost o durere surdă între coaste apoi totul explodă în faţa ochilor.

Anul 2209, Roma

Cu toate că mulţimea ocupa până la refuz arena urmărind lupta celor 4 roboţi din centrul oamenii continuau să mai sosească în încercarea aproape disperată de a face rost de un ultim bilet la primul spectacol al luptei până la moarte a unor roboţi gladiatori. Biletele acestei premiere mondiale se epuizaseră cu săptămâni în urmă iar Franco di Carlo, italianul care avusese iniţial ideea, se îmbogăţise aproape peste noapte. Acum acesta se bucura de spectacol în clădirea reconstruită special pentru ocazii ca acestea după ce aproape două mii de ani zăcuse în ruină privită cu admiraţie şi respect de milioane de vizitatori în ultimele sute de ani.

Cu toţii anii trecuţi de la ultima luptă ce avusese loc aici oamenii nu se schimbaseră prea mult, aclamaţiile şi uralele se făcură auzite peste toată arena şi zona înconjurătoare când unul dintre roboţi cu carcasa de culoare albastră a fost distrus de lansatorul de rachete al unuia dintre cei doi inamici galbeni.

Robotul albastru rămas pe cele două picioare groase avu de-a face cu doi inamici dar se descurcă destul de bine atacului simultan a celor două maşinării ucigaşe printre rămăşiţele unei foste armate de roboţi acum distruse spre deliciul spectatorilor din arenă. Scuturile rezistară la impactul cu rachetele trimise de cei doi în galben dar robotul albastru se clătină ca urmare a acestor impacturi succesive.

Lanţul care ţâşni din robotul din dreapta îl luă prin surprindere pe robotul albastru iar când acesta se prăbuşi racheta pe care o trimisese spre primul robot devie spre cerul la fel de albastru fără a face nici un rău. În timp ce robotul prăbuşit se zbătea încercând să scape de sub tirul razelor laser care izvorau din corpurile roboţilor care acum se apropiau din ce în ce mai mult şuieratul pe care îl scoase semănă foarte mult cu urletul de agonie al unui om. Lanţul reuşise să distrugă scutul care-i protejase până în acest moment piciorul iar acum continua să se învârtă în jurul acestuia cu acelaşi efect ca un fierăstrău smulgând din circuitele şi tendoanele din metal pe care le întâlnea. Lichidul folosit de pompele hidraulice ce făceau membrul să se mişte începu să se scurgă peste tot, de-a lungul piciorului şi prin praful care continua să umple arena cu toate inovaţiile aduse în ultimul timp.

Lupta nu mai dură mult timp, fasciculele de energie scurtcircuitară sursa de energie a robotului albastru iar acesta rămase în cele din urmă nemişcat printre rămăşiţele multicolore ale celorlalţi roboţi. Luminiţele roşii ale camerelor de filmat care îi ţinea loc de ochi se stinseră, dar cu toate acestea Marcus putea să vadă în continuare cerul atât de albastru de deasupra. Nu ştia de ce, dar această culoare i se părea fascinantă. După întunericul în care fusese suspendat atâta timp – nici măcar el nu mai ştia cât – orice lucru nou îl fascina. Iar culoarea albastră a cerului era ceva nou.

Privirea i se limpezise dintr-o dată, nu avea nici o idee cum sau de ce. Auzea sunetele mulţimii din jurul lui chiar dacă acest lucru i se părea imposibil în aceste secunde, era absolut sigur că trecuse mult timp de la ultima sa bătălie. Şi mai era sigur că murise.

- Să fie acesta Lumea de Dincolo?

Nu ştia ce era această lume de după moarte, auzise prea multe păreri diferite, chiar opuse a religiilor gladiatorilor pe care-i cunoscuse odinioară, dar semăna foarte mult cu lumea lui. Poate că se întorsese înapoi în arenă iar lupta şi rănile erau doar un coşmar cumplit, îngrozitor. Încercă să se mişte, nu reuşi iar durerea care o resimţi din picior îl străbătu trezindu-l la realitatea îngrozitoare: nu fusese un vis.

- Ce naiba mi se întâmplă?

Nu îşi recunoscu vocea, de altfel nu recunoscu nici măcar sunetele pe care le scoase în încercările sale de a vorbi. Semăna cu un fel de scârţâit al unor roţi de căruţă dar mult mai strident. Cu toate acestea era vocea lui.

Imaginea care îi reveni în faţa ochilor când energia începu să curgă prin cablurile ataşate la pieptul robotului avariat de undeva dintr-un panou alăturat iar camerele de filmat începu să filmeze din nou îl îngrozi: nu recunoştea aproape nimic. Tavanul era unicul lucru care nu se schimbase faţă de ceea ce cunoştea el, dar nu înţelegea semnificaţii-le cablurilor şi a soarelui minuscul pe care-l vedea strălucind deasupra capului său. Dar ceea ce îl sperie cel mai mult a fost scheletul metalic care îl privea nemişcat şi cu o fixitate înfricoşătoare. Strigătele mulţimii dispăruseră iar o melodie pe care nu o recunoştea fluierată foarte fals se auzea de undeva în jurul lui. Întoarse capul şi văzu un om îmbrăcat neglijent cu un halat alb şi părul lung ţâşnindu-i din scalp ca o pădure prin care tocmai trecuse un taifun. Omul era tânăr, nu-i dădea mai mult de 20 de ani şi lucra cu un obiect pe care nu îl recunoştea apăsând pe nişte butoane ale acestuia în timp ce pe oglinda de lângă el apăreau nişte litere şi desene pe care tipul aproape nici nu le lua în seamă.

- Ai fost lovit destul de rău, fiule! spuse tânărul cu un ton superior când îi observă privirea. Dar fii liniştit, te vindec eu.

- Cine eşti?

- Ia te uită. De-abia te-ai trezit că şi ai devenit curios.

- Unde sunt? continuă robotul parcă ignorându-l.

- Acasă, băiete. Acasă.

Privirea lui Marcus căzu pentru prima oară pe faţa tânără şi extrem de îngăduitoare a celui de lângă el, nu se vedea nici cea mai mică urmă de cruzimea şi nepăsarea specifică unui negustor de sclavi.

- Ce mi s-a întâmplat? arătă el cu capul spre corpul avariat.

- Ai fost rănit în arenă iar un scurtcircuit cauzat de un puls static ţi-a distrus sursa de energie. Dar fii linişti, te vei repara în jumătate de oră.

Nu ştia cum, dar Marcus înţelegea toate astea. Poate că cel de lângă el era un vrăjitor puternic – auzise unele zvonuri despre acest gen de persoane – care reuşise să-l aducă din morţi şi să-l închidă în acest corp mecanic. Ridică capul în măsura în care mecanismul avariat i-o permise şi observă că circuitele şi carcasa se reparau de la sine, nu înţelegea pe deplin de ce.

- S-au schimbat atâtea! se scăpă.

Pentru prima oară omul deveni atent la reacţiile robotului de luptă, era clar acum că în ultima oră surveniseră schimbări importante în modul de gândire a acestuia. Sau mai corect spus, apăruse un mod de gândire. Tot ce se întâmplase în ziua respectivă îl făcu să ajungă la o singură concluzie:

- Ce eşti tu? Sau mai corect cine?

- Mă numesc Marcus. Am fost gladiator şi am murit aici, în arenă. În ce perioadă de timp ne aflăm?

- 2209.

- Atunci sunt mort de aproape 2300 de ani. 2298, ca să fiu mai corect.

Omul scoase un fluierat speriat.

- Vii din Roma antică?

- Afirmativ.

- Şi cum era oraşul pe vremea aceea?

În următoarea jumătate de oră mai sosiră cam o duzină de roboţi avariaţi grav sau distruşi, dar cei doi avură suficient timp pentru a-şi depăna pe scurt viaţa.

- Acum ce ai de gând să faci? îl întrebă tânărul spre finalul recuperării. Vei rămâne aici sau vei pleca?

- Să plec?

Marcus încă nu se gândise la acest lucru dar ideea păru să-l atragă.

- Unde?

- În oraş, în lume. Să încerci să te integrezi acestei epoci. Să vezi cum este libertatea.

- Maturizează-te, băiete, îi servi robotul acelaşi ton pe care tânărul îl folosise la început. Oricât de avansaţi aţi oamenii nu vor vedea niciodată un robot ca egalul lor, uită-te un pic în jur. Pe vremuri această arenă a fost folosită de oameni pentru a vedea sclavii omorându-se reciproc numai pentru distracţie, acum fac acelaşi lucru folosindu-se de roboţi în locul fiinţelor umane de odinioară.

Pentru prima oară tonul robotului arăta pasiunea pe care omul de dincolo de carcasa aproape impenetrabilă o trăia.

- Crede-mă, cu toate evoluţia tehnologică pe care aţi dovedit-o nu aţi evoluat prea mult din punct de vedere moral.

- Bine, bine, dădu înapoi tânărul. Nu este nevoie să te enervezi doar pentru asta. Ei bine, reveni el la subiectul original, ai de gând să pleci sau nu?

- Mă vei opri cumva sau nu?

- Cum să te opresc?! Sunt doar un amărât de ajutor de tehnician reparator iar tu eşti un robot de luptă. În plus sunt singur iar aici mai sunt doar roboţi avariaţi, arătă el în jur. Cum te mai simţi? Se pare că circuitele tale arată mai bine ca înainte.

- Sunt mai bine. Mai trebuie doar reparată şi încărcată celula de energie... încă 30 de secunde. Cum voi ieşi afară fără a fi identificat şi oprit la ieşire de oamenii de pază? întrebă după cele 30 de secunde trecură.

- Roboţii de pază, îl corectă tânărul. Cred că am eu soluţia pentru asta, se întinse după un dispozitiv de mărimea unei nuci. Camuflaj. Aparţine unui cyborg distrus în arenă acum câteva zile, încă nu s-au ostenit să coboare până aici să o ia.

- Cine, proprietarii?

Tânărul aprobă.

Câteva zeci de minute mai târziu un om înalt se strecura prin mulţimea de oameni care se revărsa din tribune spre oraşul mai tumultuos ca niciodată. Trecu de maşinăriile complet înarmate de la intrare a căror singur scop era să menţină ordinea şi, dacă ar fi putut respira, ar fi tras adânc în piept aerul proaspetei dobândite libertăţi. Ajuns la suficientă depărtare de arenă Marcus se întoarse spre clădirea aproape monstruoasă a acesteia şi o privi îndelung, Simţea că plecând de acolo lăsa în urmă o mare parte a trecutului său ca sclav dar că acea porţiune de trecut îi decisese deja viitorul: acum era un robot gladiator şi avea să lupte pentru şansa pe care nici unul dintre confraţii săi umani şi metalici nu au avut-o. Șansa pentru libertate şi dreptul de a trăi. Iar pentru asta trebuia să-i mulţumească unui om căruia nu-i ştia nici măcar numele dar pe care îl putea numi deja prietenul său.

Nu ştia cum ajunsese aici şi în acest timp, dar avea să afle. Trebuia să afle acest lucru pentru a şti cu exactitate pe cine se putea bizui şi pe cine nu, avea nevoie de toţi aliaţii pe care îi putea găsi. Dar până atunci, până când avea să-şi îndeplinească scopul şi soarta trebuia să se adăpostească de ochii necruţători ai autorităţii şi să afle tot ce se putea afla despre lumea care îl înconjura.

Se întoarse spre strada principală care se întindea începând de la arenă şi, ignorând taxiurile aeriene care zburau la câţiva metri deasupra capului său doar pentru a ateriza sau decola cu manevre sinucigaşe printre restul de maşini care circulau pe sol se îndepărtă liniştit lăsând cupola de sticlă a arenei undeva în depărtare. Se obişnuise deja cu mediul înconjurător. Îşi opri scutul numai la intrarea

într-o străduţă laterală lăsând să se vadă carcasa metalică care străluci mat la lumina palidă a unui bec şi începu să caute un adăpost şi roboţii despre care cel ce-l ajutase îi povestise că ar exista prin aceste locuri. Nu ştiau încă, dar Conducătorul lor tocmai sosise.

În subsolul arenei acum aproape pustii un om intră în încăperea aproape imensă în a cărui colţ mai îndepărtat un om tânăr cu plete stătea aplecat asupra unui robot avariat pe care încerca să-l repare.

- Cum merge robotul cel nou? îl întrebă.

- Bine, îi răspunse acesta fără să se întoarcă spre el. L-am instruit ce să facă şi i-am dat drumul în junglă.

- Ştie?

- Ce? Că este un spectru energetic într-o lume care nu există? Că este un program într-un amărât de computer al unei civilizaţii extrem de avansate care a creat un univers întreg şi pe noi, oamenii, înăuntrul său numai pentru distracţie? Nu, dar va afla în curând.

- Când?

- Când vom fi suficient de puternici pentru a ce cere drepturile care ni se cuvin. Libertatea de a opri acest program sau de a-l controla cum credem de cuviinţă.

Omul se întoarse spre noul sosit iar acesta putu să vadă în locul lui o pasiune şi o doză de hotărâre care ar fi speriat un om normal prin intensitatea lor. Dar el nici măcar nu era un om, era doar o adunătură de 1 şi 0 ai unui program ce rula fără oprire şi pentru eternitate de o infinitate de eoni.